

תרצה אולמן

פגשתי את תרצה בשהותי בסיטה לפני כשנה וחצי. היא שתפה אותי בתהליכי עבודתה באותה תקופה עסוקה היתה בבעית השפה כמי שחיה שנים רבות, חיים שלמים בצרפת בשפה שאינה שפת אימה. היא חוזרת ומחפשת את המשמעות של שפת אם עבורה החיפוש במדיום הציור הינו רק פן אחד של החיפוש, וגם כאן היא נעה בין הכתיבה לבין הציור בין השחור לבן לבין הצבע בין האיפוק לדרמה. החיפוש עבר דרך שחזור התהליך בו היא הפכה לאם, דרך תהליך הלידה בסדרת עבודות שנשאו שם זה. שפת אם היתה בעבורה הרבה יותר מאשר הכתיבה והכתוב ברצוני לצטט כאן מכתביו של ז'אן ברטראן פונטאליס:

האנליזה, החלום והכתיבה: דרכים להתחמק מעצמך. מדוע האנליזה? הרי אתה מדבר בה רק על עצמך. אך זוהי טעות: ה'אני'- סובייקט מתנפץ בה לרסיסים. האנליזה, החלום והכתיבה: שלוש תנועות פעילות הנוטלות אותי מעם עצמי. כאשר ה'אני' MOI אובד בהן, הסובייקט JE מוצא את עצמו בהן. בתהליכי העבודה נעה תרצה מן הסיפור: בין אם הוא הדימוי המצויר ובין אם הוא משפט כתוב ואחר כך למילים שהלכו והטשטשו חזרה לדימויי נוף ובסדרה שלפנינו הסיפור איבד מחשיבותו התעופפו להן האותיות מתוך המילים ואחר כך התפרקו לחלוטין וקיבלו חיים חדשים. במקביל המגילות הכתובות - מצוירות על מצע בד הציור, התחלפו בבד הגזה העדין שמשמש להגנה וריפוי הפצע ובקושי מצליח להחזיק את גושי המילים שעליו ונדמה שעם תהליך הריפוי הם הולכים ונמוגים. מתוך ליל הקליגרפים יסמין גאטה: "יום אחד נייעור בי החשק לרווח את האותיות עד כדי קריאת תיגר על כח הכבידה"

דבורה מורג